אור ישראל

OHR

and Other Writings

By Rabbi Israel Salanter

WITH A TRANSLATION AND COMMENTARY BY

Rabbi Yitz Greenberg and Rabbi Justin Pines

> Sefaria Maggid Books

Letter 3

יִדִיבִי! הָנָה אָנֹכִי חָשֵׁבְתִּי לְמִשׁפֶּט, כִּי דְבָרֵי הַרָאשׁונִים יַסְפִּיקוּ לְמֵדִי לעובר לבַבַבָם אַל חזוק לִמוּד הַלָּזֶה הוּא לִמוּד הַמוּסָרִי, אַשֵּׁר לֹא כָּכַל הַלְּמוּדִים לְמוּד הַמּוּסָרי הַלָּזֶה, אֵין לְדְ לְמוּד אֲשֶׁר יַקִּיף חִיּוֹבוּ עַל כָּל הַנְּפָשׁוֹת, הַנָּשִׁים פְּטוּרוֹת מִתַּלְמוּד תוֹרָה, קְשֵׁי יוֹם וְחַסְרֵי דַעַת בָּמְצוּקוֹת רַעוֹת חַס וְחָלִילָה יֵשׁ מָקוֹם הַרְבֵּה לְפַּטְרָם, אִישׁ אִישׁ לְפִי עָנְיָנוֹ יְשָׁלֵל מֵחִיּוּבָם, לֹא רְאִי זֶה כִּרְאִי זֶה, כָּל אֲשֶׁר יַרְחִיב לָאָדָם, כן יגדל החיוב וכן ירבה.

לא כֵן לִמּוּד הַלָּזֶה הוּא חִיּוּב מָקָף לְכָל הַנְּפָּשׁוֹת אַחַת לא בִּעְדַר, כִּי הַמִּלְחָמָה פִּרוּשָה עַל כָּל הַחַיִּים הַמְדַבְּרִים, הִיא מִלְחָמָת הַיִּצֵר וְתַחְבּוּלוֹתִיו, תַאַנַת הָאָדָם וַעַלִילוֹתָיו, אֲשֵׁר הָמָה יִלְכִּדוּהוּ בּמִכְמָרִיהָם, לְבַל יִהְיֶה לוֹ תִּקוּמָה חַס וְחָלִילָה, אֲשֵׁר כִּמִעֵט קַט יִפְשֵׁע הַאַרַם לְמַרְבָּה בָּאֵין מַעֲצוֹר לְרוּחוֹ, לְהוֹצִיא כָּל מִפְעַל רַע וְנָתְעַב לעיני הַשָּׁמֵשׁ, אוֹי! מַה נַּעֲשֶּׁה לְיוֹם פְּקָדָה, כִּי יִפְקָּד ד׳ הַמִּשְׁפָּט עַל בַּל הַחַיִּים, מַצַשֵּׁה הָאָדָם וְתַחִבּוּלוֹתָיו, בַּשֶּה נֵאֱזר עוֹ וְתַצַצוּמוֹת, לַצַמֹר נָגֶר הַמִּלְחָמָה הַחַזָּקָה הַלֵּזוּ, אָם לֹא בִּלְמוּד הַלָּזָה לְמוּד My friends:

I thought 1 that my first words surely would more than suffice to awaken your heart to strengthen this learning, the study of Mussar. Mussar is not like any other study. There is no other study that is required of all people. Women are exempt from study of Torah. There is plenty of room to exempt destitute people and those who are preoccupied by desperate circumstances, God forbid. Each person, according to his own situation, may have his obligation to study Torah reduced. Each one is different.² The more comfortable conditions are for a person, the greater the obligation [to study Torah] grows.

Not so this [Mussar] study. This study is required of everyone; no one is excused.³ For there is a battle hanging over all intelligent beings:⁴ this is the battle with the [evil] urge and its [warped] strategies; human desire⁵ and its [consequent] deeds which capture him in their traps, so that he will never recover (God forbid). For in an instant, a person will sin without limit if there is no check to his spirit. He will carry out every evil and depraved project in broad daylight. Oy! What will we do on the $\mbox{d}_{\mbox{\scriptsize uy}}$ of remembrance 6 [of being held accountable] when God will bring His judgment on all the living, on the work of man and his schemes?!7

With what can we strengthen ourselves to stand up to this tremendous battle, if not with the study of Mussar to refine our thought

Compare Tosefot Yom Tov on Mishna Eiruvin 2:5, note 13.

Compare Bava Kamma 6a et seriatim.

Compare Isaiah 40:27.

Lit. "all life that speaks," a reference to the medieval definition of the superiority of human life over other animals because the human speaks.

Le., instinct.

⁶ Compare Isaiah 10:3.

אגרת המוסר

הְאָרָם חָפְּשִׁי בְּדִמְיוֹנוֹ, וְאָסוּר בְּמֻשְּׁבְּלוֹ. דִּמְיוֹנוֹ מוֹלִיכוֹ שׁוֹבָב בְּדֶרֶךְ לב רְצוֹנוֹ, בַּל יַחַת מֵהֶעָתִיד הַנַּדֵּאי, צֵת יִפְקֹד ה׳ עַל כָּל מִפְּעָלְיוּ, וֹבשְׁפָטִים לְשִׁים יְנָסֵר, בַּל יִלְּכֵד זֶר בִּגְלָלוֹ, הוּא לְבַדּוֹ יִשְּׂא פְּרִי חָטְאוֹ, אַחְד הוּא, עוֹשֵׁה הָצֵבֵרוֹת וְהַנֶּצֶנְשׁ. מְרָה הִיא, בַּל יֹאמֵר הָאָרָם זֶה חֹלִי וְאֶשַּׂאֵנוֹ.

פּגְעֵי הַתָּבֵל מְצַעֲרִים הַמְּה, לְמַכְבִּיר, מוּל עֲנְשֵׁי הְעֲבֵרוֹת; תִּגְעֵל וֹסֶשׁ הָאָדָם לְמַדֵּי, יוֹם לְשָׁנָה יִחְשֵׁב. אוֹי לַדְּמְיוֹן, אוֹיֵב הָרַע הַלְּזֶה, מיְדִינוּ הוּא, בְּכֹחֵנוּ לְהַרְחִיקוֹ. בְּתִתֵּנוּ אֹיֶן קַשֶּׁבֶת אֶל הַשִּּכֶל, לְהַשְּׁכִּיל על דְבַר אֲמֶת, לַחֲשׁב שְּׁכַר עֲבֵרָה נָגֶד הָפְּמֵדְה; וּמַה נַּעֲשֶׂה, הַדִּמְיוֹן נחל שוֹטֵף, וְהַשֵּׁכֶל יִטְבַּע, אִם לֹא נוֹלִיכֶנוּ בְּאֲנִיָּה, הִיא רִגְשַׁת הַנָּפֶשׁ וֹסעַרת הָרוּחַ.

Iggeret HaMussar: The Letter on Mussar*

he human being is free in his imagination but fettered by his reason. His imagination leads him, undisciplined, on the path his heart desires. He acts without fear of the inevitable future, when God will hold him accountable for all his activities, and he will be chastised with harsh judgments. No one else will be held accountable in his stead. He alone will bear the fruit of his sin. The one who commits the sin is the one who is punished. It is a bitter fate. Let the person not say: This is my affliction and I will bear it.

The misfortunes of the world cause pain but are enormously outstripped by the punishment for sins. The person's soul will feel utter revulsion. Each day of suffering will be experienced like a year. Woe to our imagination, this evil enemy. He is the product of our hands. We have the power to distance him by giving an attentive ear to reason, to be intelligent about recognizing this truth, to calculate the reward of a sin against its loss. What can we do? The imagination is a constantly flowing river, and reason will be inundated unless we guide it in a boat – the sentiments of the soul and the tempestuousness of the spirit.

^{*} Iggeret HaMussar (The Letter on Mussar) was first printed as an appendix to the 1858 edition of R. Moses Cordovero's sixteenth-century kabbalistic Mussar bonk Tomer Devora, published by R. Salanter in Koenigsberg, the year after he arrived from Kovno. This is the first piece written by R. Salanter for publication, in which he presents his rationale for the study of Mussar as an important requirement for every person.

One who lives according to his imagination is unbridled and instinctive, whereae
one who lives according to the dictates of reason exercises restraint and recognises
boundaries.

^{2.} Compare Isaiah 27:1.

Compare Jeremiah 10:19. He should not be complacent about the possibility of punishment, for it will exceed his capacity to bear it.

^{4.} Compare Esther 7:6.

^{1.}e., punishment. See Avot 2:1.

^{6.} I.e., fear of God and of punishment.

הַנִּשְׂנָב וְהָעָקָר בְּשִׁמוּשׁ רְפוּאוֹת הַתּוֹרָה לְתַחַלוּאֵי הַיֵּצֵר, הוּא לְלְמֹד בְּעֹז וְעִיוּן עָמֹק הֵיטֵב, דִינֵי הָעֲבֵרָה עַצְמָה, הַהַּלָכָה עִם כָּל סעיפִיהַ. כִּי עִינֵינוּ הַרוֹאוֹת הַרְבָּה מֵהָעַבֵרוֹת אֲשֵׁר הָאָדָם נִמְנָע מֵהֶם בטבע, ולא יעבר עליהם אף גם בעת אשר ילחצנו לוה איוה דבר, ישנם עברות חמורות מאלו, והאדם הזה בעצמו יעבר עליהם בנקל. דרך משל, חלק גדול מאחינו בני ישראל כמעט רבם ככלם לא יאכלו, בלי נטילת ידים חלילה, אף גם בעת אשר ירעבו ויצטערו הרבה. ובַלְשוֹן הַרַע הַחַמוּרָה, בְּנַקֵּל יַעַבְרוּ עַלִיהַ גַּם בְּלִי תַאַנָה גדוֹלַה. וְעַתַּה הָנְנוּ רוֹאִים כִּי עָקַר הַשְּׁמִירָה מֵהַעַבֵּרָה הִיא, רַק לַעֲשׁוֹת את ההרגל (השמור) טַבַע אָצֵל הַאַרַם, עַל כֵּן אַף אָם יִתְאַמֵּץ הָאָרַם הלזה ללכת בדרכי המוסר, ליגע עצמו בהשמירה מלשון הרע עם כל חושיו וַרְעִיונִיו כַּיַאוֹת, בָּכַל זאת, כַּל עוֹד שֵׁלֹא נִתְחַלֶּף טִבְעוֹ והרגלו בזה שלא יהיה לו שום חפץ טבעי לספר לשון הרע, יותר יעבר בַּנַקֵל עַל לַשוֹן הָרַע מֵאַשִּר יאכַל בִּלִי נִטִילַת יָדִים חָלִילָה. וכן הוא הַעָניַן בָּכֵל מִינֵי עַבֵרוֹת, הַכֹּל לְפִי הָאָדֶם וְהַזְּמֵן וְהַמֵּחוֹז, כִּי ום לא כַּל הַמְּחוֹזוֹת שַׁוִים בַּזָה, כִּי אָם מִתְחַלְפִים בִּעִנְיַנָם, כַּל מַחוֹז ש לו עברות אחרות אשר ישמר אַצַלָם בְּנַקֵל וּמַרְחַק מָהֶם בְּטַבַע. וואת הלא יַדועַ, כּי השתנות הַטֶּבַע תְּוָלֶד רַק מִלְמוּד וְהָרְגֵּל רַב, וְלַבֶּן היָסוֹר הַעָקַרִי וָהַעַמוּד הַנַּכוֹן, לְהַכִין אָת עַצְמוֹ לְשָׁמִירָה מֵהָעֲבֵרוֹת וְעְשִׂיַת הַמִּצְוֹת, הוא רַק הַלְּמוּד הָרֵב בַּהֲלָכָה זוֹ הַנּוֹגַעַת לַעֲבֶרָה זוֹ אוֹ לְמַצוָה זוֹ, וּבְפָרַט בָּעִיוּן הָדֶק הֵיטֶב, כִּי זֶה הַלְּמוּד עוֹשֶׂה קְנְיָן חזק בַּנָפַשׁ, לְהִיוֹת הַעַבַרה מִרְחָקַת מִמְנוּ בְּטַבַע.

בַּדוֹמֶה בִּמְחוֹזוֹתֵינוּ אֵלּוֹ, תְּהַלְּה לָאֵל אָפּוּרֵי נְבֵלוֹת וּטְרֵפּוֹת וּטְרֵפּוֹת בִּישְׁרְאֵלִי, עַד אֲשֶׁר לֹא יִצְרַךְ שׁוּם אִישׁ לְאֵלֹי אָכִרְ טִבְעִים בְּנַפְּשׁוֹת הַיִּשְׂרְאֵלִי, עַד אֲשֶׁר לֹא יִצְרַךְ שׁוּם אִישׁ לְאֵכֹף טִבְעוֹ וְתַאֲנְתוֹ לְהָתְרַחֵק מֵהֶם, כִּי הַמָּה לוֹ לְזָרָא. הַלֹא לֹא לְאִרֵיך טִבְעוֹ וְתַאֲנְתוֹ לְהַתְרַחַק מִמֹּוֹכְרֵי בְּשֶׁר כְּשֵׁר, לְהִתְרַפּוֹת מִלְּדְרשׁ יַעֵּלֵה עַל לֵב שׁוּם אֶחָד מִמּוֹכְרֵי בְּשֶׁר כְּשֵׁר, לְהִתְרַפּוֹת מִלְּדְרשׁ

43. I.e., saying words which demean another.

The highest and primary aspect of using the Torah's remedies for the sicknesses of the urge is to study, with vigor and penetrating analysis, the laws of the sin itself – its halakha in all its detail. For we see with our own eyes many sins from which a person naturally refrains, even when under duress, while the very same person will commit more severe sins. For example, the greater part – the vast majority – of our fellow Jews will not eat without first ritually washing their hands, God forbid, even when they are hungry and feeling great discomfort. Yet when it comes to the much more serious sin of evil speech, ⁴³ they will casually transgress, even without much appetite for it.

Now we see that the main safeguard against this sin is simply to make the habit (of refraining) second nature in the person. Thus, even if a person makes a strong effort to go in the ways of Mussar, to wear himself out guarding against speaking evil, with all his senses and ideas properly attuned to this goal, even so, as long as he has not changed his nature and his habituation so that he has no natural desire to speak evil, he will more easily violate the law of evil speech than he would eat without ritually washing his hands, God forbid. The matter is the same in all manner of transgressions; it is all according to the person, the timing, and the locale. For not all locales are the same in this respect; rather they vary in different matters. Each locale has different transgressions that are easily and naturally avoided, as it is against their nature. This is also well known: changing one's nature results from a great deal of training and habituation. Therefore, the essential foundation and the right pillar to prepare himself to keep from sins and to do mitzvot is only a lot of learning of the halakha that relates to this sin or this mitzva, especially with close attention to the finest details, ⁴⁴ for such learning establishes a strong impression in the soul and renders the sin naturally distant from him.

Similarly, in our locales, praise God, the prohibitions against [eating] carcasses, improperly slaughtered animals, and the like [i.e., non-kosher foods] are deeply rooted in the Jewish soul, to the point that no one needs to force his nature and appetite to distance himself from them, for they are repulsive to him. It would not occur, God forbid, to any seller of kosher meat to fail to consult a local rabbinic authority⁴⁵ when

^{44.} The image is borrowed from the preparation of the incense, in which the priestly preparer would grind the ingredients into the finest powder.

^{45.} Heb. "moreh tzedek."

אָצֶל הַמּוֹרֶה צֶּדֶק, בְּמָצְאוֹ שׁוּם דְּבֶר שֻׁיֵשׁ בּוֹ חֲשַׁשׁ טְרֵפּוֹת בְּאַבְּרִים הפְּנִימִים, עִם הֱיוֹת לוֹ לִפְּעֲמִים בְּעִנְיָן כָּזֶה הָפְּסֵר מְרָבֶּה, מוֹרָא שְׁמַיִם עליו בּטבעוֹ והַרְגַּלוֹ, חַלִּילַה לוֹ מֵרָשֵע, לְהַכְשִׁיל אָת יִשְׂרַאֵל.

וְאוּלֶם בַּצְוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, בְּמַשָּׂא וּמַתָּן הוּא בְּהֵפֶּךָ, רֹב בְּנֵי אָדָם לֹא יִדְרְשׁוּ עַל חֲשַׁשׁ גָּזֵל וְעשֶׁק מֵעַצְמָם. טֶרֶם יִתְבָּעָנוּ חֲבֵרוֹ, וּמֵהֶם אֲשֶׁר גַּם אַחַר הַתְּבִיעָה יַעֲשֶׁה תַּחְבּוּלוֹת מִרְמָה אוֹ יָעֵז. וַהְלֹא בַּתּוֹרָה הַּמְשְׁפְּטִיהְ, הְכֹּל שְׁנָה, זָה לֹא תַּעֲשֶׂה וְזָה לֹא תַּעֲשֶׂה, כְּפִי עִנְיַן הַתּוֹרָה וּמִשְׁפְּטֵיהְ, וּכְשֹׁר שְׁנָה כְּאָד מְעֲשֶׂה בְּשְׁרָה נְיִבְלְה, אוֹ לֹא תַעֲשִׁק וּבְשָׁר בְּשָׁרָה נְיִבְלָה, אוֹ לֹא תַעֲשִׁק אֶת רֵעֲבָּר וְלְא תִגְזֹל, וְרָל אֲשֶׁר יוֹרֶה הַפּוֹרֶה כִּי הוּא טְרִפְּה מְרְחָק מְינֵי טְרֵבּוֹ וְלַבְּל וְתִוֹבֶר בְּלֹא תִנְשֶׁה, בֵּן בְּמְמוֹן, הֲלֹא בְּל מֵה שֶׁעֵל פִּי הַתּוֹרָה שַׁיְּרְ אֻצְלוֹ וְנְבֹת וְעָשָׁה, בֵּן בְּמָמוֹן, הֲלֹא בְּל מֵה שֶׁצֵל פִּי הַתּוֹרָה שַׁיְּרְ לַחְבְּים וְנִבְיּת וְנִם הַיְרִאִים, אִינָם נִזְהָרִים כַּיְאוֹת בְּלֹא תַעֲשֶׂה הֵלֵוֹ הַלֹּוֹתְרִים וְכִמְעֵט גַּם הַיְרִאִים, אִינָם נִזְהָרִים כַּיְאוֹת בְּלֹא תַעֲשֶׂה הַלֵּוֹת הְנִבְּם וְנִם הַבְּמִעִּט גַּם הַיְרִאִים, אֵינָם נִזְהָרִים כַּיְאוֹת בְּלֹא תַעֲשֶׂה הַלֹּוֹת יוֹם הַכְּפִּנִים וְנֵם הַמִּיתָה אִינָם מִכַפְּרִים עַלִיה.

אָכֵן אָם יָשִּׁים הָאָדָם לְבּוֹ וְנַפְּשׁוֹ, לְלְמֹד הַהַּלְכוֹת הַשַּׁיָכוֹת לְמָמוֹן בְּעִיּוֹן, גְּמֶרָא וּפּוֹסְקִים אִישׁ לְפִי עֶרְכּוֹ, וּבִפְּרָט אִם הַמֶּרְכָּוֹ יִהְיֶה עַל הְנִּיוֹן, גְּמֶרָא וּפּוֹסְקִים אִישׁ לְפִי עֶרְכּוֹ, וּבִפְּרָט אִם הַמֶּרְכָּוֹ יִהְיֶה עַל הְנִּתְּלְּה, כִּי הַתַּאֲוָה רַבָּה בָּזֶה, וְגַם רְחוֹץ הַדְּבֶּר מֵהֶרְגֵּל הַמְּדִינִי), מְה בֵּכְּחָה לְהַשְּׁרִישׁ לְאֵט לְאַט לְאָט קְנְיָן רַב בַּנָּפֶּשׁ, עַד אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁנֶה בְּב בֹּנֶּפְשׁ, עַד אֲשֶׁר יִהְיָה שְׁנֶה בְּב בְּנִינִיוֹ שְׁאֵלוֹת אִפּוּר וְהָהֵתֹּר וּשְׁאֵלוֹת הַשַּיְכוֹת לְמָמוֹן. בֵּן אִם הָאָדְם נְכִיּעִינִיוֹ שְׁאֵלוֹת אִפּוּר וְהָהָתִּר וּשְׁאֵלוֹת הַשַּיְכוֹת לְמָמוֹן. בֵּן אִם הָאָדְם נְכִיּוֹצְא לְצְלַן בַּעֲבָרָה אֲשֶׁר אִין הָעוֹלֶם רְגִילִין בָּה, כְּמוֹ בְּנָאיף וְכַּיּוֹיִג הְבְּבְּוֹם זַ״ל מִעוּטָן בַּעֲרָיוֹת, וְתְכַּוֹף עָלְיוֹ יִצְרוֹ שֶׁבַּעֲשָׁה לוֹ בְּהָתָּבוֹית וִמְלָּן, עָבָּר וְפִוּאָתוֹ (לְבֵּד הִתְּבּוֹנְנוֹת הַיִּיְרָשׁה לְוֹב בְּעָבִיוֹת וְמִבְּיִים לְזָה, וְמִבְּר מִנִּבְיִ מִּנְיִם לְנִית הַיִּיְבְיִם לָּיָה, וְמִבּרִים לְזָה, וְמִבְּר מִיּבְיֹי מִינִים לְזָה, וְמִבְּר מִנִינוּ וֹיְבִיּבְיִם לְזָה, הִיּיִם בְּעֹרִיוֹת, וְסִבְּרִי מוֹפְן לְנִים לְנִים לְנִים לְנִים לְנִבּית בִּיִבְים לְנָה, הִיּוֹ בְּעִבְיִים לְנִים בְּנִבְיִים לְנָה בְּבִּבִים לְנִה וְמִבּים לְנִה, הָבְּיִב הְנִים לְנִים לְנִים בְּיִבּים לְנָה בְּתָבוֹים לְנָה, הִיּבּי וְיִבּים לְנִים בְּנָבְיִם מִיבּוֹ לְנִיה, הְנִים בְּנִים לְנִיה, הִיּבּים לְנָה, הְבּיּים הְיִבּים לְנִיה, בְּיִבּים לְּנִים הְיִבּים לְנִה הְיִבּים לְּיִה הָשִׁיְּיבוֹים לְנִה בְּבּן בְּיִבּים מִינוּים לְיִים בְּיִבּים לְּנִה בְּיִבּים בְּיִבּים לְנִים בְּיִם לְּיִבְם לְּבִּים בְּיִבּים בְּיִבּים בְּיִבּים בְּיִבּים בְּיִבּים בְּיִים בְּיִבּים בְּיִים בְּיִבּים בְּיִבּים בְּיִבּים בְּיִבּים בְּיִבּים בְּיִם בְּיִבּים בְּיִים בְּיִר בְּיִבְים בְּיִים בְּבְיִים בְּיִבּים בְּיִבְּיִם בְּיִבְּים בְּיִבְים בְּיִים בְּבִים בְּיִבְיִים בְּיִבּים בְּיִים בְּיִבְּיִים בְּיִבְּים בְּיִבְּיבּים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיב

he finds something in the internal organs that he suspects renders [the meat] treif, even though, sometimes, this would cause him a substantial financial loss. The fear of Heaven is upon him, both in his nature and by habit. Wickedness, causing Jews to stumble, is unthinkable to him.

However, due to our many sins, in business matters the situation is just the opposite. Most people will not inquire on their own about suspected theft or exploitation, until they are sued by another. Some of them, even after suit is brought, will resort to deceitful strategies or will brazenly deny. Yet in the Torah, all such sins are equal. Both [forbidden foods] and [stealing] are prohibitions, subject to the Torah and its laws: "You must not eat meat torn by beasts in the field"; 46 "You shall not eat any carcass"; 47 "You shall not defraud your fellow. You shall not steal"; 48 and the like. Just as it has been implanted in the Jewish soul that all forms of treif are the same to him, and whatever the rabbi decides is non-kosher is repulsive to him, and he will act as instructed, so too with regard to money, whatever, according to the Torah, belongs to his fellow, is stolen and in violation of "You shall not steal." Yet we see that, due to our many sins, even students of Torah and nearly even those who fear God are not properly careful about this prohibition - which is not atoned for by Yom Kippur or even death. 49

However if a person commits his heart and soul to learning monetary halakhot in depth, from the Talmud and codes, each according to his ability, and especially if the focus is on the character of the permitted and the prohibited, in order to know how to guard against stealing (even if he does not uphold these laws at first, for desire is great, and this is very far from official habits), 50 it has the power to slowly make a deep impression in the soul, to the point where questions of prohibited and permitted foods will be the same in his eyes as questions concerning financial matters.

So it is even if a person stumbles – God save us – in a sin which the masses do not commit regularly, such as adultery and the like – as they, of blessed memory, said: Only a minority [commits] sexual transgressions⁵¹ – but his evil urge so overwhelmed him that it became as if it were permitted, God save us. The main remedy (aside from contemplation of reverence and Mussar from the aggadot and midrashim of our Sages, of blessed memory, and the relevant Mussar books) is the

^{46.} Exodus 22:30, referring, per the Sages, to improperly slaughtered meat.

^{47.} Deuteronomy 14:21, referring, per the Sages, to unslaughtered carcasses.

^{48.} Leviticus 19:13.

^{49.} See Mishna Yoma 8:9. For interpersonal sins, one must appease the wronged party.

^{50.} A veiled reference to the corruption of the Tsarist state.

^{51.} See Bava Batra 165a.

לָהָבִיא בְּחַדְרָה אָת אֲשֵׁר יוֹרֵנוּ שָׂכִלוֹ. וּמִקְרֵא מֵלֵא דְבֵּר הַבַּתוּב (מִשְׁלֵי בי) אָם הְבַקְּשֶׁנָּה כַכֶּסֶף (קָאֵי עַל הַתּוֹרָה כְּהַתְּחָלַת הַפְּּסוּקִים בְּנִי כּוּ׳ וְכָמָבאָר בַּיַלְקוּט בִּמְקוֹמוֹ) וּבְבַקָשׁת הַכֶּסֶף אֵין דֵּי בְּחֵפֶץ הָאָרָם לְבַר רק אם ימָצֵא לוֹ הַהַכָנוֹת הַשַּׁיָכִים לְבַקָשָׁתוֹ. כֵּן גַּם בְּבַקַשַׁת הַתּוֹרָה. וּבְיֵתֵר שָּׁאָת כִּי בַּבָּסֵף הַיִּסוֹד הִיא עֵזֵר אֵלֹקִי. וּבַתּוֹרָה הַיִּסוֹד הַכָּנוֹת האָדָם (אָם מֵעַצְמוֹ אָם מֵאַחָרִים) וְאָז יַזְהִיר עָלַיוֹ גַּם נֹגַה עֵלְיוֹן. כִּי אַבְשַׁמַיִם הִיא וְהַתּוֹרָה נִתוּנָה לְבְנֵי אָדֶם. אָכֵן לֹא בִּשְׁבִיָה הִיא אָצִלֶם אֹי הְתַנַהָג בָּה כְּחֶפְצָם רַק כְּבַעֵל דַעַת יְשָׁרָה לְהָקִים הַסִּבּוֹת הַטִּבְעִיּוֹת חמוֹבִילִים לְהַמְּסוֹבָב. הִיא יִדִיעַת הָאֵמֶת. וּבִּכְלָל לְבַקָּשַׁת תּוֹרֵת הָאֵמֶת שני יִסוֹדוֹת לָה. הַיִּכֹלֶת בַּטִּבְעִי. וְהַטֶּהָרָה בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ – הַיְכֹלֶת – הִיא חַבְקִיאוּת הַגִּרוֹלֶה בְּהַקְרָמוֹת וְהַתִּבוּנָה הַיִּתְרָה בְּשֵׂכֵל יָשֶׁר וְחַד לְבְנוֹת הַרְבָּבוֹת הֲזָקוֹת בִּרְאִי מוּצָק. וְאַחַר הָעִיּוּן הָרֵב עַל בָּל הַצְּדְדִים לְבָרֵר האָמֶת. הַשָּׁהָרָה – הִיא אֲשֵׁר יְכַנוּהָ הַחַכָּמִים בִּשִׁם הַכָּרָה מַדְּעִית וחקמי המוסר בְּשֵׁם הִתְפַּשְּׁטוּת הַגַּשְׁמִיוּת הַיִנוּ שֵׁיִהְיֵה הַשַּׂכֵל בּוֹדֵד בלי הַרְכָּבָתוֹ עִם יֵתֵר כֹּחוֹת הַנִּפָּשׁוֹת אֲשֵׁר בְּהָאָדָם. כִּי זוּלַת נִטְיַת מחות הַנַּפִשׁיוֹת הַמָּה מָסַכִּים מַבִּדִילִים בֵּינוֹ לְבֵין הַכָּרַת הָאֵמֶת. אֲשֵׁר ום שקול דַעַת הַיַשַׁר בִּעוֹזָרָה. וְהַנִּטִיָה תִעַקְמָה לִצְעֹד בִּדֶרֶךְ עֲקַלְקַלוֹת. מקור הַיִכֹלֵת – אָת אֲשֶׁר נָאָצֵל מִתְבוּנַת רַבִּים גְּדוֹלִים חִקְרִי לֵב

Nor can truth be built simply by the desire of a person to seek anowledge of truth, bringing into its chamber whatever his reason has taught him. This idea is stated fully in a verse in Scripture (Prov. 2:4): "If you seek it as you do silver..." (this applies to Torah as indicated in the beginning of these verses, "My son..." [Prov. 2:1], and as explained in talkut [Shimoni] ad loc.). When seeking silver, a person's desire alone is not enough; only if he has prepared himself properly [will he succeed]. The same applies to the seeking of the Torah – and even more so – for when seeking silver, the basis is divine aid, whereas with respect to Torah, the basis is human preparation (by himself or others); only then will the divine light also shine on him.

"For the Torah is not in the heavens" (Deut. 30:12); rather, the Torah is given over to human beings. However, it is not held captivity by them, i.e., to act with it as they see fit; rather, as one who uses straightforward reason¹⁶ to devise causes that naturally lead to the desired effect.¹⁷ This constitutes knowledge of the truth.

In general, there are two fundamental principles in the search for the true Torah: natural ability and purity of thought. Ability means comprehensive mastery of basic premises and additional insight through atrong and keen reason to build composites that are strong as cast iron, ¹⁸ and after much analysis of all sides of the argument to clarify the truth.

Purity – this is what scientists call "scientific knowledge"¹⁹ and the Mussar sages call the stripping away of physicality,²⁰ meaning that the intellect stands alone and is not combined²¹ with other human psythic drives. Otherwise, the tendencies of the psychic drives are screens separating him from recognizing the truth. For, even though straight judgment helps [in recognizing the truth], tendencies distort [judgment, leading it] to proceed along crooked paths.²²

^{16.} Here, again, is R. Salanter's dialectic guidance. Humans cannot attain perfect rationality and objective knowledge of the Torah. God accepts that fact. This is the implication of giving the Torah to humans. They will mix in some of their subjective needs and distortions. However, God requires humans to try to neutralize the blast and reduce its distorting effects to a minimum.

^{17.} E.g., correct understanding. There's a reasonable relationship between your conclusions and the material in the text. The student of Torah must carefully analyze how one thing leads to the next and determine that this is a reasonable conclusion. Coincidence or superficial resemblance is not adequate. Correct meaning is established by rational analysis and straight, commonsense deduction and analogy.

^{18.} Lit. "a solid mirror."

^{19. &}quot;Hakara mada'it"; R. Salanter was apparently aware of the scientific method and was familiar with texts and sources that spoke of it. Its superiority lay in the fact that the empirical method stripped out human subjective needs and distortions and established the truth objectively.

^{20. &}quot;Hitpashtut hagashmiyut," meaning, the stripping away of all instincts and driver that come with embodiment. To R. Salanter, this means removing or neutralizing

the self-serving egocentric bias which is embodied in the self so that undistorted reason can grasp the Torah's true meaning.

^{11.} I.e., intermixed and distorted.

^{1).} Hitherto, R. Salanter has presented Mussar learning and character refinement as ancillary activities, and in Letter 6 he stressed that learning Torah itself is the priority activity. Here R. Salanter is saying that without Mussar and character refinement, all the Torah that one studies will become distorted, because straight judgment is twisted by bias. Mussar and self-improvement are thus prerequisites for true understanding of Torah.

לְחָרָ, רֵק מֵרְחוֹק הוּא צוֹפֶה אֶל תַּכְלִּיתוֹ, אִם יָשֶׁר הוּא אָז מֵרֵאשִׁיתוֹ
ישְׁפֹּט הַשִּׂכֶל צְלָיוֹ לְהַחַזִּיק בּוֹ, וְכֹחוֹת נֶפֶשׁ הָאָרָם, זֶה דַּרְכָּם כָּטֶל
לְמוֹ לַחֲוֹת מִקְּרוֹב, וְאֶת אֲשֶׁר יִנְעַם לְהַחוּשִׁים יַקְּרִיבוּ אֶל נַפְשָׁם, אַף כִּי מֶרָה תִּהְיֶה בָּאַחֲרוֹנְה, וְכַאֲשֶׁר כָּל מֵעֲשֹׁה הָאָרְם יָכִיא הָאֱלֹהִים בּמְשְׁכָּט, אִם טוֹב וְאִם רַע, עַל כֵּן שׁוֹפֵט שֵׁכֶל הַיְּשְׁר לְשְׁמֹר כְּל מוֹצְא בּמִשְׁכֵּט, אִם טוֹב וְאִם רַע, עַל כֵּן שׁוֹפֵט שֵׁכֶל הַיְּשְׁר לְשְׁמֹר כְּל מוֹצְא לְּהִים לְשְׁעְתוֹ, גֵּם לְהַמְּרוֹת נֶגֶד ה׳, זֶהוּ יֵצֶר הְרַע, וּכְשֶׁהְאָרֶם בְּמְצֵב בְּרִשְׁתְם אֶת הְמִּבוֹת וְתַאֲוֹת כֹחוֹת נַפְשׁוֹ עַל יְרֵי הַשֵּׁכֵל הַמֵּכְבִּישָׁם, נִקְּרָא עוֹבֵּר ה׳ לְשְׁכְל. וִּכְשָׁהוֹא בְּמֵצֵב תִּקּוֹן הַמִּדּוֹת וְתַאֲוֹת כֹּחוֹת נַפְשׁוֹ עַל יְרֵי הַשֵּׁכֵל הַמֵּכְבִּישָׁם, נִקְּרָא עוֹבֵּר ה׳ בְּיֵבֶר טוֹב הוּא הַשֵּׁכֶל. וּכְשֶׁהוֹא בְּמֵצֵב תִּקּוֹן הַמִּדֹת וְתָבְּוֹת כָּחוֹת הַבִּפְשִׁיוֹת אֲשֶׁר ה׳ דּוֹרֵשׁ מֵאִהְם, נִקְּרָא עוֹבֵר ה' בְּיֵבֶיר הָרַע, הַם כֹּחוֹת הַבְּפְשִׁיוֹת אֲשֶׁר עִצְמוֹתם לְרְעָ, וְהָאֲלָם תִּקְּבָם לְטוֹב, זֶהוֹּ בִּשְׁנִי יִצְרִיךְ בְּיִצֶּר סִוֹב וּהְהָבְע לְטוֹב, זָהוֹ בִּשְׁיוֹת וְבִּבְּיוֹת וְהָבְּיִיוֹת הְהָבְיִב לְטוֹב וְהָבְיִי וְבָּבְייִר הְבָּבְי לְטוֹב וֹהְבִּשְׁיוֹת הַבְּבִישְׁר הַהְבִּבְיי מוֹב בּישְׁנִי הְנִבּלְ לְטִבֹּי לְטוֹב וֹבְנִבְי לְטִבֹּן לְטוֹב וְבִּיבֶּר לְנִיל).

וְהָאָדָם בְּבַחֲרוּתוֹ הַיְסוֹד לְחַפֵּשׁ בְּחִינַת תִּקּוֹן הַמִּדּוֹת, עֵד שֶׁיִהְיוּ בֹּחִוֹת נַפְשׁוֹ נִמְשָׁכִים רַק אֶל הַצֶּדֶק וְהַיּשֶׁר, וְאָז הוּא בְּשִּׁמְחָה, כְּמֵאֲמֵר הַבָּתְוֹב (קֹהֶלֶת י״א) שְׁמַח בָּחוֹר בְּיַלְדוּתֶיך וְגוֹ׳ וְהַלֵּךְ בְּדַרְכֵי לִבְּדְ וּכְמִרְאִי עֵינֶיךְ, זֶהוּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בַּכֹּחוֹת הַנַּפְשִׁיוֹת אֲשֶׁר דַּרְכָּם לַחֲזוֹת בְּמַרוֹב, וְהוּא מֵאֲמֶרָם זַ״ל, עַד כָּאן דְּבְרֵי יִצֶּר הָרַע, הַיְנוּ עִּנְין מַצֵּב הְאָרָם בְּעֵת בַּחְרוּתוֹ, לִרְאוֹת שֶׁיִּהְיוּ מִדּוֹתְיו מְתֻקְּנוֹת וּפְּעֻלּוֹתְוֹ עַל בְּיֹבוֹת הַמְּבָבְים בְּשִׁם יִצֶּר הְרַע, מִבְּאן וְאֵילְךְ יְמֵי הְעֲמִירְה, בְּיִבוֹת בִּמְלֹנִים בְּמִשׁם יִצֶּר הְרַע, מִבְּאן וְאֵילְךְ יְמֵי הְעֲמִירְה, אְשֶׁר אָז הַיְסוֹר לַהְלֹרְ לְרוּחַ הַשֵּׂכֵל הַצוֹפֶה לְמֵרְחוֹק, וְלְכְבִּשׁ כֹּחוֹת נַפְשׁוֹ, וְלֵיְבִע כִּי עַל כָּל אֵלֶה יְכִיאָנוּ הָאֱלֹהִים בַּמִּשְׁכָּט, הַמָּה דִּבְרֵי יֵצֶר סוֹב בְּחִינַת הַשֵּׂכֵל.

אָבוֹ בְּנִי עֲלִיָה, הַמָּה אֲשֶׁר גַם בִּימֵי הָעֲמִידָה וְהַזַּקְנָה רַב חֵילֶם

on the sense that something is sweet to the palate. ³² Rather, it looks into the distance, to the ultimate goal. If it is a just outcome, then reason will judge it so from the beginning and uphold it. Yet human emotions – this is their foolish way³³ – see the near term; whatever pleases the senses they bring closer to themselves, even when it will be bitter at the end, when all the human's actions, whether good or evil, will be brought to judgment by God.³⁴ This is why straight³⁵ reason decides to observe all of God's decrees³⁶ and is the *yetzer tov*, while the emotions draw into their net what is immediately pleasant, even when it goes against God. This is the *yetzer hara*.

When a person is in the mode of repressing his character traits and psychological drives, repressed by his reason, he is called one who serves God with his *yetzer tov*, that is, his reason. And when he sublimates his character traits and psychological drives, to the point that they only desire what God asks of them,³⁷ he is called one who serves God with his *yetzer hara*, that is, the psychological drives whose essence is disposed toward evil, which the person sublimated, sweetening their bitterness and changing them to good. This is "with both your urges, the good urge and the evil urge" – through repression and sublimation (as mentioned).

In his youth, a person's primary efforts should be in the mode of sublimation, to the point where his psychological drives are drawn only to righteousness and uprightness; then he will be joyful, as Scripture says (Eccl. 11:9): "Rejoice, young man, in your childhood ... and follow the ways of your heart and your eyes' delight." This means using the psychological drives, which are predisposed to look at the short term. This is what they, of blessed memory, said: "Up to this point, these are the words of the evil urge." That is, a person's concern in his youthful state should be to see to it that his traits are sublimated and his actions in accordance with the psychological drives, called the evil urge. From that point forward is the age of adulthood, when the primary concern is to follow the spirit of reason, which sees the long term, to repress his psychological drives, and to know that God will bring him to judgment for all of this. These are the words of the good urge, the rational mode.

Therefore, those who continue aspiring – those who, even into adulthood and old age, have the vigor to sublimate character traits and

^{32.} Compare Song of Songs 2:3.

^{33.} Compare Psalms 49:14.

^{34.} See Ecclesiastes 11:9.

^{35.} I.e., undistorted.

^{36.} Compare Deuteronomy 8:3.

^{37.} Compare Micah 6:8.